

OBĚŽNÍK

České katolické misie

Ph. Dr. Karel Schwarzenberg

MÉDAILE SV. VÁCLAVA

K mileniu založení pražského biskupství vydala státní mincovna v Paříži dvě pamětní medaile: svatého Václava a svatého Vojtěcha, které navrhl malíř a sochař Jiří Hejna. Zde uvádíme vysvětlující text k madailím.

V křesťanském kalendáři Svatí zaujímají místa zástupců svého národa. Den 28. září, kdy zemřel mučednickou smrtí svatý Václav, vzpomínaný českým národem již více než tisíc let, je zapsán v novém kalendáři Katolické církve mezi svátky národních svatých. To plně odpovídá představě středověkého člověka o posmrtném životě Svatých. Sbor Svatých nebyl totiž pro věřícího křesťana jen "shromážděním zasloužilých lidí o vlast", toho kterého národa, ale bylo to bratrské společenství žijících s "dvojnásobně žijícími" t.j. s nesmrtelnými.

Proto v českých zemích byl národním Svatým dáván titul p a t r o n ů, doslova znamenající "v l a s t n í c i z e m ě", kteří se takto stávali nesmrtelnými ochránci rodne země.

Sv. V á c l a v je Čechy plným právem považován za předního o c h r á n c e země. Je z vládnoucího rodu, je zakladatelem katedrály. A připoměhmě, že Pražský h r a d, který je vybudován kolem katedrály a hrobu sv. Václava, je více než tisíc let s í d l e m českých vladařů.

Když rod pražských knížat připojil pod svou nadvládu i ostatní kraje obydlené Čechy, t.j. Moravu a Slezsko, vznikla myšlenka, ve středověku všeobecně rozšířená, najít s p o l e č n ý vládnoucí s y m b o l moci králů; tímto symbolem se stala královská k o r u n a. Tato koruna, zhotovená ve 13. stol., jejímž vzorem byla koruna francouzských králů v Re - meši, byla zasvěcena sv. Václavu.

Staří Čechové do té míry byli přesvědčeni že sv. Václav je n e s m r t e l n ý m ochráncem svého národa, že v rozhodných bitvách 11. a 13. stol. si ho představovali jako rytíře jedoucího na koni v oparu nad hlavami svých bojovníků.

V 19. století, v době národního obrození, sochař Myslbek vytvořil jezdeckou sochu svatého ve zbroji a s přílbici, která je umístěna na jednom z největších náměstí Prahy. V ponu - rých historických chvílích národa vyvolává tento bronzový světec s českým praporem v ruce, vznášející se nad hlavami Pražanů, pocit s p o l e č n é h o osudu i společné na - děje.

Malíř a sochař Jiří Hejna, autor medaile sv. Václava, zaměřil svoji pozornost zejména na obličej svatého, jemuž jeho národ vložil svůj osud do rukou. Líc medaile znázorňuje sv. Václava, jehož hlava je ozdobena korunou, ozbrojeného mečem a s korouhví v ruce, druhá strana medaile jej zpodobuje tak, jak ho vidí legenda, t.j. jedoucího na pomoc ohroženým Čechům. Anděl na nebi nese palmu jeho utrpení i ohnivý meč, který symbolický znázorňuje boje za o s v o b o z e n í v roce 1945. Celek této krásné medaile připomíná d ě d i c t v í západního křesťanství, které Češi přijali před tisíci lety i boje, které během této doby sváděli za svou nezávislost.

MÉDAILE SV. VOJTĚCHA

České dějiny již od středověku byly formovány skutečností, že pražské biskupství bylo založeno západní latinskou církví a nikoliv východní, byzanskou. Toto založení bylo logic - kým důsledkem politické reality konce 10. stol. : rozhodující mocností ve střední Evropě již nebylo císařství východní a Cařihrad, ale západní, založené Karlem Velikým. Bylo to právě v době sv. Vojtěcha, kdy jedná část tohoto panství přecházela do rukou východních Franků - z nichž se později stali Němci, zatímco Hugo Capet zakládal n o v ý královský rod, který ze západní části francké říše měl vytvořit pozdější Francii.

Ideje z Francie a zejména řeholní společenství v Cluny byly v té době h y b n ý m i pákami Církvě - také druhým pražským biskupem se stal benediktýn. První pražský biskup, zcela logicky, byl mnich německý, mluvící samozřejmě i jazykem slovanským. Když se však mla - dá Církev ujala života, bylo na místě vybrat si biskupa z obyvatelů země.

Území Čech bylo v té době ještě rozděleno mezi různé zenské kmeny. Sv. Vojtěch nepřítel k rodu knížat českých, kteří vlastnili Prahu a střežili Čechy / obdobně jako Capetovci Ile de France /. Náležel k rodu knížat s Čechy soupeřícími a jeho otec byl jejich hlavou. Pražská knížata ve svém boji o sjednocení země pod svou nadvládou považovala za své právo vyhubit tento rod. Není divu, že Vojtěch za těchto okolností zatoužil odejít do cizí země a věnovat se řeholnímu životu.

Ale papež i císař si přáli vidět v Praze toho, který byl tak výborně připraven pro svůj úkol. Sv. Vojtěch totiž s l u č o v a l ve své osobě t r a d i c e benediktinských mnichů německých a vědomostmi získané u mnichů v Monte Cassinu. Stejně tak čerpal, za svého pobytu v I t a l i i, z pramenů duchovních společenství v ý c h o d n í c h řeckých mnichů, v Itálii tehdy početných. Navíc vykonal p o u ť ke hrobům velkých Svatých západní Francie - sv. Martinovi v Tours a sv. Divišovi v Paříži / sv. Denis / a poklonil se i sv. Benedikta ve Fleury. Kromě toho byl obeznámen se s l o v a n s k o u tradicí, která přežívala v Čechách od dob byzantské misie.

Celé toto mimořádné duchovní bohatství předával první biskup - Č e c h, sobě svěřenému lidu. Koncem svého života oděšel jako misionář do daleké země pohanských Prusů a dne 23. dubna 997 tam našel mučednickou smrt.

Jiří Hejna, autor medaile, představil na její zadní straně sv. Vojtěcha inspirován kránskými díly středověku. V několika symbolech se mu p o d a ř i l o vyjádřit celou obdivuhodnou osobnost sv. Vojtěcha. Jeho b i s k u p s k á hodnost je znázorněna mitrou, ale řeholní šat současně připomíná jeho pokoru. Kniha Písma sv. jeho touhu po skutečné duchovní pravdě.

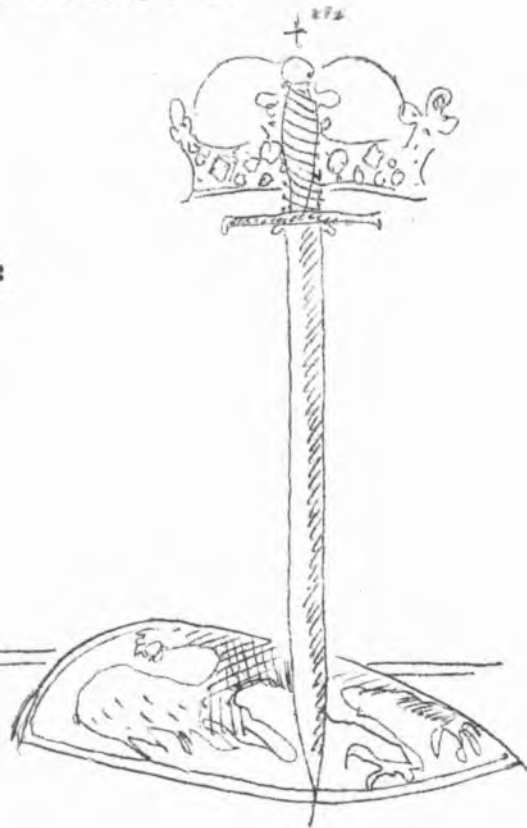
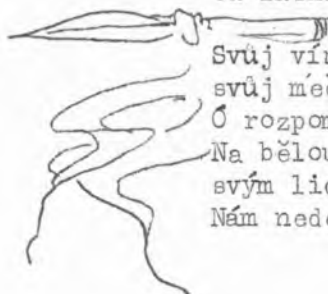
Přední strana znázorňuje pražskou katedrálu tak, jak ji známe dnes: dvě novogotické věže převyšuje věž stará, korunovaná renesanční střešou ze 16. stol., která je tak charakteristická pro panorama Prahy.

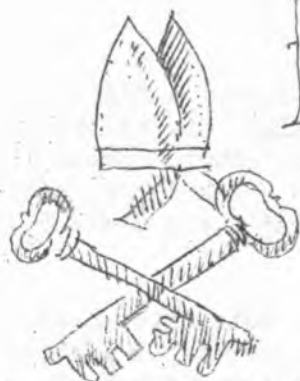
/ Medaile si můžete objednat přímo u : Administration des Monnaies, 11 Quai de Conti, Paris 6 e - cena v bronzu 45.Fr. - ve stříbře 245.-Fr. /.

Jaroslav Vrchlický : BALADA K SV. VÁCLAVU

Ve zlatém poli s černou orlicí
tvůj prapor posud nad námi se ohvěje,
jak míru zástava v bouř dunící,
jak maják spásy v moři beznaděje.
Ó, slyš ten zpěv, ježž duše má ti pje!
Jak starých štítů třesk, ať hřní můj rým
na ráje portál, jenž se v hvězdách skvěje :
Nám nedej zahynout ani budoucím!
Ty s v našich losů smutné vichřici,
z jichž mračen stálý stín se na nás leje,
byl otcům pevný tyn, svou pravicí
ty s divem zasáh často v naše děje
a zvrátil kolo lidské epopeje.
Což nejame, kníže, pojud lidem tvým ?
Ó pohled, co se v dědictví tvém děje!
Nám nedej zahynouti ani budoucím!
Moh s zapomenout v světů směsici
tu lásku k tobě, jež nás posud hřeje?

Svůj vínek drahokamy zářící,
svůj meč, svůj štít, jež pavučina kreje?
Ó rozpomeň se vlastní na trofeje!
Na bělouši zas zjev se! Spáčem mdlým,
svým lidem zatřes! Vhodná doba zde jest!
Nám nedej zahynout ani budoucím!

PAVEL VI. PŘIJAL ČESKÉ POUTNÍKY

Dne 25. srpna se sjížděli do Říma čeští/ částečně i slovenští/ katolíci k národní pouti a zlatým hřebem našeho zájezdu byla soukromá audience ve čtvrtek dne 30. srpna dopoledne v krásném letním sídle sv. Otce Pavla VI. Dne 31. srpna oficiální deník Vatikánu: L'OSSERVATORE ROMANO uveřejnil na první straně zprávu o naší návštěvě v Římě a naší audienci.

Sv. Otec vstoupil do sálu za zpěvu naší papežské hymny "Tam kde strní Církve skála" a řekl k 450 poutníkům: "S lítostí znovu připomínáme, že nemůžeme promluvit vaším jazykem k návštěvníkům tak drahým. Nerozuměli jsme, bohužel teztu vašeho zpěvu, ale vnímali jsme harmonii vašeho ducha, slyšeli jsme vaše duše a dojala nás jednota tohoto hlasu.

Zdravíme a vítáme vás s dojetím a láskou, milovaní synové a dcery, kteří jste přišli do Říma z různých států Evropy a světa, abyste společně a zbožně oslavili tisíciletí pražské diecéze. Vaše oslava je úkon víry, který opravdu dokazuje vaše přilnutí k slavným a vznešeným křesťanským tradicím, jež dodávají větší hodnotu vašemu městu od té doby, co v něm sv. Václav r. 928 položil základní kámen k rotundě sv. Víta, a které uznal i ocenil náš předchůdce Benedikt VI. tím, že r. 973 založil pražské biskupství./ Potom sv. Otec poznamenal, že osobně navštívil dva krát naši vlast a stále vidí před sebou siluetu Hradčan se Svatovítskou katedrálou./

Vaším příchodem do Říma chcete poděkovat Stolci Petrově za tento čin a obnovit oddanost k římské Církvi a k papeži, náměstkovi Kristovu a nástupci sv. Petra, v y t r v a l o s t í v nočích vznešených citech, která celá staletí byla známkou náboženského života českých katolíků. Víme také, že jste byli v Subiaku, kde váš sv. Vojtěch, mučedník a první biskup českého původu, se připravoval ke své velké a dramatické apoštolské činnosti.

To vše jsou znaky víry, ve kterých vidíme ujištění a slib věrnosti, která nezklamě, příkladní lásky ke Kristu a jeho právoplatným představitelům a pastýřům, a velké úcty. Za to vše vám děkujeme a povzbuzujeme vás, abyste vydávali svědectví víry všude, kde žijete.

Tato dějinná připomínka, která byla podnětem vašeho setkání s památkami národních tradic, při čemž jste obnovili radost a srdečnost vašeho bratrství, je také známkou lásky k vaší slavné a vznešené vlasti, i potvrzením vztahů, které vás k ní pojí ve vzpomínce a modlitbě. To nám dává příležitost vyjádřit krajanům přání, aby byli věrní křesťanským tradicím, aby se rádi přičinili, aby dosáhli soukromého i národního blaha, pokroku v uznání práv všech jak na poli humaním, tak i náboženském a mravním.

Všemohoucí Buh na přímluvu svatých, kteří učinili vaše dějiny velké a slavné, necht naplní vaše přání svou milostí.

Modlíme se neustále za vás, za vaše spoluobčany - a na znamení dobré vůle a lásky vám udělujeme apoštolské požehnání ..."

Za úspěšnou organizaci poutě děkujeme Otci V. Hrubému a jeho spolupracovníkům. Jistě jsme všichni spokojeni a plní nových dojmů ze svatého Města budeme dlouho vzpomínat naší pouti

DOJMY POUTNÍKA...

V sobotu, 25. srpna t.r., několik set Čechů žijících v různých zemích Evropy a též několik z Ameriky, z Afriky a Austrálie se sjeli se svými duchovními v Římě, aby oslavili tisíc let trvání pražského biskupství a během svého pobytu navštívili památná místa, posvěcená přítomností čtyř velkých osobností českých náboženských a národních dějin, mužů jako je sv. Vojtěch, biskup Ondřej Pražský, Jan z Jenštejna a kardinál Josef Beran.

Milénium pražského biskupství bylo tématickým středem této náboženské a národní pouti, který nám připomínal, že před tisíci roky náš národ přijal víru v Boha a skrze křst stal se článkem mystického společenství Těla Kristova; zřízení pražského biskupství papežem Janem XIII. spolu s císařem Otou I. na jaře r. 973 je historický fakt, který svědčí nejenom o rozvitém životě v našem národe, ale i o neméně závažné skutečnosti, že se před desíti staletími náš národ napojil na vyspělou západní kulturu, která na půdě našeho národa potom vydala své bohaté plody.

Setkání několika set Čechů / a Slováků / v hradbách Věčného Města nemělo jenom duchovní smysl a náplň pro ně samé, ale bylo rovněž důstojnou manifestací, kterou jsme připoměli lidem na Západě, že MY, Katolíci z Československa, dlící mimo hranice naší země, patříme jako ONI do širokého společenství křesťanské kultury, která u nás doma není zapomenuta a v cizině námi není zanedbávána.

Mužové, kteří určovali "stationes" na naši pouti Římem a jeho okolím a byli hlavními kameny na pestré mosaice našeho putování byly osoby mezi kterými byl časový rozsah téměř desíti století -- první z nich, sv. Vojtěch, syn doby románské a zrodu Evropy -- a poslední, kardinál Josef Beran, svědek nového atomového věku a nového rození světa....

Vyvrcholením naší pouti byla audience u Svatého Otce Pavla VI. na jeho letním sídle v Castelgandolfo ve středu 29.8. dopoledně. Byl to již dlouho očekávaný a k našemu překvapení sv. Otec nás přijal ve zvláštní audienci! -- Tak ve středě něco před polednem jsme procházeli vstupní branou papežského zámku, míjeli jsme švýcarské gardisty a vstupovali schodištěm do nově zřízeného audienčního sálu asi pro 600 osob. Byl zařízen jednoduše, ale s vybraným vkusem a s výhledem na Albánské jezero.... Krátce poté vešel sv. Otec doprovázen dvěma hodnostáři a my podle italského zvyku ho vítali potleskem. Usedl na vysoké křeslo, přivětivě nás pozdravil a my stěží uvěřili tomu, že se díváme tváří v tvář s amém Pavlu VI. -- Otcí všeho Křesťanstva. Zaspívali jsme papežskou hymnu česky a po ní Msgr. J. Škarvada oslovil naším jménem sv. Otce a připoměl důvod naší návštěvy. Poté se ujal projevu Sv. Otec. Očekávali jsme jenom krátký projev, ale Pavel VI. k nám mluvil asi 20 minut! Mluvil zvolna a velmi přirozeně, několikrát odložil text a improvisoval vlastními slovy. /viz jeho projev na str. 4 /

Po skončené řeči sestoupil z trůnu, aby promluvil s krajany v předních řadách, s našimi duchovními a pracovníky jednotlivých farností a zemí. Skupina čs. katolíků žijících v Paříži byla poctěna tím, že Svatý Otec přistoupil jako k prvnímu k jejich misionáři -- Otcí Antonínu Bernáčkovi, OSA. a k paní M. Bělehrádkové, kteří mu odevzdali darem dvě stříbrné medaile pražského jubilea z pařížské mincovny a jejichž autorem je akademický malíř a sochař Jiří Hejna. Pavel VI. se zdržel ještě s celou řadou krajany ve velmi srdečném rozhovoru. Potom jsme se všichni společně modlili česky Otčenáš a zaspívali "Svatý Václave"; Svatý Otec nám udělil své apoštolské požehnání, rozloučil se s námi a my osaměli v audienční síni -- nemohli jsme ani uvěřit tomu, že jsme hovořili s Nejvyšší hlavou Církve Kristovy a naším společným Otcem! --

Z Castelgandolfa nás autobusy dovážely zpět do Říma, zanedlouho jsme projížděli slavnou cestou Via Appia Antica podél antických náhrobků a rozsáhlých pohřebišť z doby prvních křesťanů, které jsme navštívili několik dní před tím... Poslední náš den patřil návštěvě našeho národního semináře v Římě -- koleje Nepomucena, kde bydlí naši bohoslovci a kde zemřel náš kardinál Josef Beran... autor tohoto článku posílá ještě své díky a obdiv všem organisátorům, kteří dokonale zvládli náročný program pouti...!

Jan Čep : **COR PATRIAE - srdce vlasti**

Jak jinak mluvit o Praze než vyznáním lásky ? Jak zabránit, aby pouhé vyslovení jejího jména neznělo v srdci, jako když zavadí vítr o struny harfy ?

Nikde jinde n e c í t í m e s takovou silou, jak na nás sahá ž i v á minulost, a že je to minulost naše, že v ní rosteme a trpíme s celou duší i tělem, a že náš vlastní čas a děj je štípen na kmen její, krev z její krve a osud z jejího osudu.

Každé město má své skryté zdroje, z kterých se napájí jeho vnitřní život, z kterých rostou rysy jeho podoby. Přírozená poloha, byť sebe k r á s n ě j š í , stavby sebe vzácnější a nákladnější by samy n e s t ě a č i l y . na vytvoření jeho citového o v z - d u š í , jeho sugestivního hlasu, jeho nenapodobitelné fysiognomie. Nemí pochyby, že P r a h a žije více než kterékoliv jiné město z životů a skutků lidí d á v n o mrtvých z m y š l ě n e k , citů a odhodlání tak úrodných, že je nedovedly zplanit ani doby zcela beztvaré a bezduché. Do základu tohoto města jsou uložena l i d s k á s r d c e z látky tak drahocenné, že jejich ž á r a jejich krev obíhá jeho tělo d o d n e s .

Cítil to chlapec, když přijel ponejprv na nynější Hybernské nádraží; ohlédl se sice po Prašné bráně a potom dál vlevo do Václavského náměstí, ale táhlo ho to dál, k místům, s kterými obcovala jeho obraznost od svého probuzení. A když se mu pak otevřel od Národního divadla ten drahý z n á m ý pohled, ty obrysy věží a zdí proti obloze, s tou řekou vespod, cmývajícím poliře slavného mostu - ano, to byla teprve P r a h a , tak jak ji vždycky vídal na obrázcích a v svých snech ; a přece ho to najdou obešlo divnou sladkostí a hrůzou, jako posvátné zjevení. - - -

Otisk tohoto dojmu mu zůstal navždycky, zesilovaný každou další návštěvou a potom skoro nepřetržitým osmnáctiletým pobytem. Z Hlávkových kolejí v Jenštejské ulici vedla ho cesta skoro vždycky v tuto stranu, někdy přes Karlovo náměstí, Spálenou .. na Hrad kolikrát poslouchal zvuk svých kroků v šeru třetího nádvoří, a zastaviv se, pozoroval přízračnou síť oblouků Svatovítské katedrály proti nebi!

Dům Boží, schránka vtělené přítomnosti Kristovy, zduchovnělá tíha české země, její zhmotnělý sen ... Sváté kamení, nasycené slzami a krví, svatyně tolikrát znesvěcená a zpustošená, úzký plamení v í r y n e u m í r a j í c í c h . Bijeme čely před tvým svatostánkem, vytlačujeme důlky do tvého dláždění, plazíce se po kolenou kolem tvých svatých hrobů, kolem ztělých těl svých k r a j a n ů a pokrevných b r a t ř í , důvěrných přátel Božích V á c l a v a , V o j t ě c h a a J a n a ... Jdeme procesím do sousedních kostelů, kde odpočívají L u d m í l a a M l a d a , a statečný oráč Kristův, P r o k o p z e Sázavy. Líbáme v duchu skrytý hrob slavné dcery sv. Františka a sv. Kláry, bl. A n e ž k y České. Kež se rozmnoží procesí poutníků, kež s námi poklekně všechen lid ; kež volá c e l á česká země ústy hmotnými i nehmotnými, z hloubi své v í r y , ze srdce omládlého l á s k o u : Všichni svatí p a t r o n o v é vlasti naší, orodujte za nás !

- - - Svatovítská věž zapadla zase za obzor tělesným očím ; poutník bloudí opět v samo - tách, brodící se prachem cest, poslouchá šumění větru a deště. Ale obraz onoho m ě s t a po obou březích řeky, s tou vznešenou siluetou proti nebi a s pilíři mostu překračujícího s břehu na břeh pohybem pevným a spanilým, p r o r o s t l tkání jeho srdce...

/ Sborník " Srdce vlasti " 1940 /

Dne 17. srpna t.r. zemřel ve věku 79 let v l'Hopital de la Salpetriere v Paříži náš milý krajan Miroslav Šimsa, člen Sdružení čs. Dobrovolníků ve Francii a jeden z posledních členů Roty NAZADAR 1914. Měl vždy zájem o náš krajanství život a byl pohřben z kostela St. Marcel dne 23. srpna 1973 na hřbitov v Thiais. V sobotu 18. srpna jsme obětovali za jeho duši Mši svatou a společné modlitby. Nechť odpočívá v pokoji!

Náš krajan Boh. Rudolfský náhle onemocněl a čeká na naši návštěvu v Hopital Fernand Widala 200 Faub. St. Denis /Sakle Fereol/ Paris 10e. - Přejeme mu rychlé uzdravení. Otec Bernáček, pisatel "Oběžníku", děkuje všem přátelům a krajanům za pozdravy z dovolené.

Kytici díků
a přání
otci A. Bernáčkovi
za práci v Paříži,
za jeho obětavost,
věnují vděční farníci
a krajané.

F.O.

Milí přátelé,
čas rychle utíká a již je tomu tři roky co jsem přišel k Vám do Francie. Jistě jsme za tu dobu udělali společně kus práce. Hlavně jsme se scházeli pravidelně a stále ve větším počtu u oltáře Páně a dále při kulturně přátelských besedách ve farním sále u nádherného kostela St. Germain l'Auxerrois naproti Louvru. Příští měsíc se vracím do Švýcarska a všem farníkům, přátelům a čs. spolkům vřele děkuji za spolupráci a sebestmenší pomoc ve prospěch naší národní rodiny ve Francii, kde jsem kdysi s kamarády bojoval za svobodu naší vlasti. Budu na Vás často vzpomínat v modlitbách a občas se znovu setkáme, proto nashledanou a něcht' Vám Bůh žehná!
Váš přítel, A. Bernáček, OSA., Route du Jura 2., 1700 Fribourg, Suisse
Po mši svaté v sobotu 15. září jsme na besedě vzpomínali na naši pouť v Římě a zvolili jsme Farní radu, která je spoluodpovědná za život a činnost naší farnosti v úzké spolupráci se svým Misionářem. Předsedou byl zvolen známý krajan Ferdinand Šmíd. Členy rady jsou: M. Bělehrádková, sestra E. Bubáková, P. Formel, M. Choutková, H. Havlíčková, E. Holeček, Dr. Rad. Kinský, V. Kubá, B. Aillet, M. Nečasová, ing. A. Stránská, M. Virtuoso.
Příští BOHOSLUŽBY: v sobotu 29. září - slavnost sv. Václava, vždy v 17.30/- dále 13 a 27. října/vzpomínka založení ČSR.r.1918/. Dále 3 a 17. listopadu/V neděli 9. XII./sv. Mikuláš ve 15.30 a 25. XII. Vánoční v 15.30 - přednášky oznámíme v kostele. - V neděli 23. září se slaví na Sokolské louce v GOURNAY: Svatováclavské posvícení. -

"OBĚŽNIK - CIRCULAIRE" - září-říjen 1973 - Bulletin de la Mission Cath. Tchèque - Périodique - 6 fois par an - Abonnement: 10.-Fr.- Editeur responsable Mgr. H. Parolek, 49, rue Turbigo, Paris 3e-tel. 272.92.54 - dary na Credit Lyonnais 7958 L Mission Cath. Tchèque, Agence E, rue de Rivoli 43, Paris 1er.